

מגזינן זה הוא אחד מתוך 2 מגזיננים שאני שולחת במתנה באהבה.
ניתן ומומלץ להפיץ ולהעביר לכל מי שיכול/ה להיתרם ממנו.

אל תשכחי
להדפיס לפני
החג - כך שתוכלי
לקרוא גם בחג
וגם בשבת.

על הדבש ועל העוקץ

מגזינן (מיני-מגזין) דיגיטלי מבית סוויטש

כותבת מהלב ומהקישקעס: דבורי רובינשטיין (וקשטוק)

מגזינן מס' 1, כ"ו אלול, 29.9.24

שלום לך,

חלום קטן מתגשם ברגעים אלו ממש, כאת קוראת שורות אלו. למה "קטן"? כי יש חלומות גדולים בהרבה שרוצים להתגשם, אך כנראה עדיין לא הגיע זמנם.

החלום הזה קם ונוצר עם פטירתו של אבי האהוב, לפני בדיוק חצי שנה. בחודשים שלפני פטירתו, כתבתי באחת מהרשתות החברתיות עשרות פוסטים על אבא שלי. פוסטים שמתארים את ההתמודדות עם התדרדרותו הרפואית של אבא נערץ ונדיר.

באותה רשת חברתית אני דמות מוכרת שכותבת בה כמעט על בסיס יומיומי וחלק ענק מהלקוחות בקליניקה, מתלמידות ומשתתפות הקורסים והסדנאות שלי לאורך השנים מגיע משם.

הוא ערוץ שיווקי לכל דבר ועניין, ואם את מכירה אותי, את יודעת שאני לא באמת עושה שיווק, אלא משתפת באופן אותנטי ואישי את מסע חיי, בשילוב ידע וכלים מהעולם המקצועי.

אבא שלי חלה כ – 7 שנים (מינוס פלוס) ורק מידי פעם העזתי לבקש שיתפללו עליו. בשנה האחרונה שלפני פטירתו התחלתי לכתוב עליו בתדירות גבוהה מאד. מלכתחילה, הכוונה הייתה לגייס כמה שיותר אנשים להרבות בתפילה על אבא שלי. קודם כל, אלפי אנשים ונשים שעוקבים אחרי התכנים שלי על בסיס יומיומי, מתחילים את הבוקר או סוגרים את היום עם הפוסט היומי שלי. וגם, אנשים שאין לי שום דרך להגיע אליהם, חלקם הגדול לא שומר תורה ומצוות, שנחשף יותר ויותר לתכנים שלי. פשוט התחננתי שיעשו משהו קטן לרפואתו.

רציתי לגעת באנשים, כך שיסכימו להתאמץ מעט בשביל אדם זר.

התגובות היו מפעימות ומרגשות!

נשים שמעולם לא הדליקו נרות כתבו לי, שרק בשביל האדם היקר הזה שאני כותבת עליו, הן לקחו על עצמן להדליק נרות שבת!

וכמה ספרי תהילים נאמרו לזכותו במהלך אותם חודשים!

איש יקר שמכיר אותי רק מהרשת החברתית ועוקב אחרי התכנים שלי בשנים האחרונות, העביר את שמו של אבי לתלמודי תורה ברחבי העולם, כולל דרום אפריקה, כדי שילדי ישראל יתפללו לרפואתו! והוא שלח לי צילומי מסך של התגובות שהוא קיבל משם.

שמו של אבי התגלגל בין בתי ספר וסמינרים במחוזות שלא הייתה לי שום דרך להגיע אליהם, אילולא הרשת החברתית.

אנשים הרגישו רצון להשיב לי מעט על כל התוכן שלי, ממנו הם נתרמים כל הזמן

לאורך שנים, וזה המעט שהם הרגישו שהם יכולים לעשות.

כמו שאני תמיד אומרת, סכין היא לא דבר טוב או רע, **אלא תלוי מה עושים איתה.** אפשר לרצוח ולקחת חיים, ואפשר למהול תינוק, לשחוט פרה בשחיטה כשרה, לחתוך חלה בשבת קודש.

האינטרנט הוא כלי מסוכן, אלא אם יודעים להשתמש בו בצורה ראויה ועם מגבלות הכרחיות.

מידי פעם שיתפתי את אבא שלי בטוב שהוא מזכה אחרים, וקראתי לו תגובות של אנשים שיצאו מגדרם עבורו.

כשלא כתבתי עליו כמה ימים – פנו אלי אנשים בפרטי: "ספרי מה שלום אבא שלך".

ואז גם הגיעו התגובות שסיפרו על ההשפעה של דרך חייו של אבא שלי. אנשים התחילו לקחת על עצמם מתכונותיו, ואימצו אל ליבם את דרכו. מזכירה שוב – אנשים זרים לחלוטין.

יותר מכך, יותר ויותר תגובות של אנשים שכתבו לי קבל עם ועולם שהם לומדים מכיבוד ההורים שלנו, הילדים של אבא ואמא שלי, איך לכבד יותר את הוריהם. איך לא לחכות כשההורים כבר לא במיטבם, ואיך, למרות הקשיים האובייקטיביים, לשמור יותר על מצוות כיבוד הורים.

לאט לאט הבנתי שמצבו הרפואי של אבא שלי הוא **אמצעי לשינוי שאין לו סוף,** והמשכתי לכתוב, לספר עליו, על דרכו הישרה והזכה, ועל ההתמודדות שלנו, ילדיו, עם הקושי לראות את האדם הכי חזק מבחינתנו הולך ונחלש.

בפוסט בו סיפרתי על פטירתו לעוקבות אחרי הדיוור השבועי במייל, שלא זכו לקרוא את כל הטוב הזה שהפצתי ברשת כמעט מידי יום, ציינתי שאספתי חלק מהפוסטים שכתבתי על אבא בקובץ וורד פשוט, ומי שרוצה לקרוא על האיש האגדי והנדיר – מוזמנת. וצרפתי את הקובץ לדיוור השבועי.

אלו היו 26 עמודי וורד צפופים, לא מעוצבים. פשוט עשיתי "העתק-הדבק".

והתוצאות? בלתי נתפסות מבחינתי.

נשים יקרות, עסוקות עד מעל הראש, סיפרו לי שישבו וקראו מילה במילה ולא פספסו אות!

לא האמנתי למשמע אוזניי. באמת מישהי ישבה שעות וקראה תוכן על אדם שהיא לא מכירה?

ואז הבנתי:

יש משהו בכתיבה שלי שעושה את ההבדל וגורמת לאנשים לקרוא, גם כשמדובר בתוכן ארוך. או כמו שמגיבות לא מעט קוראות שלי, שלמרות הפרעת הקשב שלהן, את הפוסטים שלי הן לא מפספסות.

איזו מחמאה ענקית!

זמן קצר אחרי זה הבנתי שיש זהב שלא מגיע לקוראות שלי בדיוור השבועי רק משום שהן לא ברשת החברתית, ומשום שאני לא יכולה לשלוח כמה פעמים בשבוע את הפוסטים שנכתבים שם גם במייל.

כך עלה הרעיון **למגזינן** הזה, שהוא קודם כל, אוסף של הפוסטים הכמעט-יומיים (ולפעמים אני מעלה 2-3 פוסטים ביום!) שאני מעלה ברשת. חלקם מצחיקים, חלקם סתמיים, וחלקם בעלי ערך רב.

ואם כבר, אז מיד ידעתי שאני רוצה להוסיף עוד מילים של כח ועוד סוכריות קטנות ללב ולנשמה, וככה התפתחו עוד מיני-מדורים, והנה, לפניך, המגזינן הראשון.

זה בדיוק אבא שלי.

אדם שהיה עושה. איש עשייה של פעם. 'אמור מעט ועשה הרבה' נכתב עליו. קם ב 5 בבוקר, נח שעה-שעה וחצי בצהריים וממשיך להיות בעשייה עד חצות.

כולנו, כל אחיי ואחיותיי הם אנשי מעשה. אנחנו גם טובים בלדבר, ועוד יותר טובים בלעשות.

ידענו שאבא שלנו עשה הרבה מאד דברים שאת רובם לא נדע לעולם.

במהלך השבעה התחילו לזרום הסיפורים על הטוב שהוא עשה מבלי לקבל תמורה ומבלי שאיש יידע על כך מלבד בעל המעשה בעצמו, וגם הוא לפעמים לא ידע. וזה בנוסף לכל מה שכבר ידענו, שהיה מרשים ביותר.

ומאז...

מאז אני מתגעגעת לאבא שלי. לא היה ואין כמותו. זכיתי.

ב"ה שגיליתי שזכיתי הרבה לפני שהוא נפטר, כך זכיתי לסעוד אותו, יחד עם אחיי ואחיותיי, בשנים האחרונות, לבקש מחילה וסליחה על כל מה שהוא עבר איתי ובגללי בשנות העשרה שלי במיוחד, ולסגור איתו מעגלים.

זכיתי שהוא יראה אותי מקימה בית חסידי, כמו שהוא רצה.

זכיתי שהוא נכח בבר המצווה של הבן שלי, חודשים ספורים לפני פטירתו, בצלילות ועם לב אוהב.

זכיתי להיות הבת של אבא שלי.

זכיתי להיות הבת שהכי דומה לו בכל

המובנים.

זכיתי לרשת ממנו תכונות אישיות שאני גאה בהם: אמת, יושרה, אותנטיות, נחישות, עקשנות, התמדה, השגת מטרות ויעדים שחשובים לי, אומץ ללכת גם נגד הזרם ועמוד שידרה פנימי איתן.

תודה, אבא, שאפילו בלי שהתכוונת, נולדו בזכותך מעשים נדירים של חסד (ועל כך בפינה מיוחדת בקובץ זה), וגם המגזינן הזה.

שיהיו כל הדברים הטובים שיקרו ויושפעו ממגזינן זה, מעתה והלאה, לעילוי נשמתך, משה יהודא בן טוביה.

אתה זכית.

זכיתי.

זכינו.

זכיתן.

יצאנו לדרך.

היום קיבלתי החלטה מבית הדין שהפתיעה אותי מאד, שלא לומר, השאירה אותי המומה. אם זה לא ברור עדיין, אז ההחלטה היא, בשלב הזה, לרעתי. בתור אדם רודף צדק ואמת, הבת של אבא שלי, שכל חייו היו עמידה על האמת בכל מחיר, לפעמים גם במחירים יקרים מאד, אני לא מצליחה לעכל את העוול שנעשה לי. כל מילה הייתה מגובה בהוכחות שקשה מאד להתעלם מהם. ובכל זאת, התקבלה החלטה, שבעיניי האנושיות והמוסריות, לא מובנת ולא מוצדקת. המשמעות שלה קשה וההשלכות מרחיקות לכת, ויש ויהיו לה מחירים רגשיים, נפשיים, פיזיים וכלכליים, כהמשך ישיר לסיבות שבגללם דרשתי להפסיק את הנישואים הלא מוסריים, בלשון המעטה, האלה. לא נכנסת לפרטים כי זה לא המקום, אבל העוולה זועקת לשמים, וכל מי שקרא את המסמכים ואת ההוכחות – התחרפן. את התשובה מבית הדין קיבלתי בשעת צהריים, כשלאה מכרכרת סביבי כל הבוקר בטענה שהיא לא מרגישה טוב (מרגישה טוב יותר מכולכם) וכשלא הייתה לי דקה לעצמי, ואחרי שבת נוראית ממש. העו"ד שלחה את ההחלטה בתוספת משפט שלה, דרכו הבנתי שהפסדתי. מכירים את זה שאתם ממשיכים לנפח בלון למרות שאתם יודעים שניפוח אחד נוסף והוא יתפוצץ לכם בפנים? אז אני הייתי הבלון. הפנים שלי בערו מזעם והרגשתי איך עוד שניה כל האיברים שבו מתפרקים. בערך כמו טיל של הח'ותים, זה שהתפרק הבוקר וחלקיקיו הופצו לכל עבר. אבל לאה לידי. ואני מקפידה שלא לערב את הילדים בענייני הגירושים, גם כשאני רוצה לצרוח. כתבתי לעו"ד שלאה לידי ושכל השאר יצטרך לחכות. הדפסתי את ההחלטה מבלי לקרוא אותה, כדי לקרוא אותה בהמשך היום, בהמתנה לאיזה תור או בדרך לקליניקה לפגישה דחופה שנקבעה די מהרגע להרגע. התארגנתי ליציאה עם לאה לכיוון ה"ציון" – קברם של 2 אדמו"רי גור על יד שוק מחנה יהודה, במסגרת 40 יום שאני משתדלת למלא. הגוף רעד לי, אבל הקול? סימפוניה של בטוהובן: "לאוש, את מאורגנת? אני מוכנה". ה"ציון" במרחק הליכה קצר מהבית שלי ולשם שינוי בחרתי ללכת ולא לנסוע תחנה ברכבת. הרגשתי שאני צריכה לפרוק את הבעירה הפנימית שבערה בי, שהיא הרסנית. זעם כזה הוא אסון, אם לא מכילים מפרקים אותו. כמו סרטן. יודעים איפה הוא מתחיל. לא יודעים איפה הוא נגמר. הגענו ל"ציון" ונעמדנו לתפילת מנחה. הקב"ה יודע מצוין מתי אני (כנראה שלא רק אני) מתפללת ומחוברת למילים שבסידור הכי הרבה – כשאני חוטפת כאפה.

Like

Comment

וחטפתי. ועוד איך.
 אבל האיפור היה די טרי ומחכה לי פגישה בקליניקה בעוד כ- 3 שעות, ואיך אגיע עם פסים
 שחורים מהעיניים?
 אבל לכאב יש את הדרכים שלו והוא לא מחשבן חשבונות, בטח לא בעניין אדיוטי כמו איפור,
 והתייפחתי. אם לא האיפור, זה היה נגמר בחצי-התמוטטות.
 סיימתי את התפילה, ניגבתי את הדרוש ניגוב ויצאנו החוצה.
 "אמא, את בסדר?" שאלה לאה. מצד אחד היא רגישה במיוחד ויודעת לזהות רגעים רגישים,
 מצד שני, היתרון הוא גם חיסרון כי היא מזהה מתי אני מתחרפנת ואז היא לוחצת בדיוק שם.
 הפעם זה היה שינוי מרענן. היא באמת הייתה איכפתית. הרבה זמן לא זכיתי לקול איכפתי
 כזה מצידה.
 "לא. אני לא בסדר" אמרתי לה.
 "זה היה בכי של התרגשות או...?" היא אולי עוד קיוותה שבכל זאת אני בסדר.
 "בכי של זעם, לאה. זעם. אני מאד כועסת".
 "למה, אמא?"
 "הלוואי והייתי יכולה להגיד לך" אמרתי, ובליבי תיקשרתי עם אלוקים שרק בשביל אותם
 הפעמים שיכולתי לשפוך את כל הג'ורה על אבא שלהם, ולא עשיתי זאת, שירחם עלי.
 התפצלנו.
 היא הלכה לאבא שלה, ואני לטיפול השבועי שלי.
 ההחלטה קרצה לי מהתיק אבל ידעתי שאסור לי לקרוא אותה. אסור לי. אני אתחרפן סופית,
 ואני לא יכולה לבוא מחורפנת לפגישה מקצועית (לא של הטיפול שלי, אלא זו שאחריה).
 קניתי אייס קפה שאמור למלא את מקומן של ארוחות בוקר, ביניים, צהריים, ביניים, ועליתי
 לרכבת הקלה.
 לא התקשרתי לאף אחת מהאחיות או החברות שמעודכנות בענייני העניין הספציפי בגינו
 קיבלתי את ההחלטה, כי ידעתי שכל מי שתשמע את ההחלטה, אחרי כל מה שהן כבר
 יודעות בקשר אליה, תסית אותי, תלבה את האש ותגרום לי לאבד איזון.
 אסור לי לאבד איזון.
 אז לא התקשרתי וגם לא התכתבתי עם אף אחת.
 החלטתי להמתין.
 להמתין למה? (לי בשווא)
 שאלה טובה. קודם כל, לאפשר לשכל שלי להתבהר ולעכל.
 רק שאלתי את עצמי: "דבורי, את מאמנת ומטפלת. מפתחת תוכנית על חוסן. מה היית
 אומרת לאישה שהייתה אומרת לך שהיא רוצה לעזור לעצמה ברגעים כאלו להוריד את
 הווליום של הזעם? איזה כלי היית שולפת?" (שוב, אישה ש*בוחרת* ו*רוצה* להרגיע את
 הזעם, ולא מחפשת פוצ'י מוצ'י).
 מיד ידעתי.
 כל מה שאני מלמדת אחרים...

Like

Comment

כל. מה. שאני. מלמדת. אחרים.

תירגלתי. על. עצמי.

!!!

"דבר ראשון, תתפללי. תתפללי שהרע הזה, שהכי לא מגיע לך בעולם, יתגלה כטוב. הרי ברור שזה טוב, כי זה מה שה' עשה, עיוור עיניי חכמים, הרי אין שקוף מזה. לפחות שתזכי לראות בעיניים איך זה היה לטובתך!"

אבל איך, לעזאזל, מתפללים לראות את הטוב, כשמרגיש שהדבר הזה הוא הכי רע? התפללתי.

הצמדתי ראש לחלון ואמרתי לה' שאין לי שאלות, כלומר, יש לי, מליונים, אבל זה חסר תועלת, אז אני מבקשת לראות בעיניים את הטוב. בקרוב.

הנסיעה הייתה קצרה מאד. חציתי כביש וחיכיתי לאוטובוס שייקח אותי לטיפול. שלפתי את הטבלט, והקלדתי, בדיוק כמו שאני מלמדת את התלמידות שלי ואת הלקוחות שלי:

להמיר את המילה *בגלל* הדבר הרע למילה *בזכות* הדבר הרע, ואז לחכות לתשובות שיבואו. והן תבאנה.

אז כתבתי: בזכות ההחלטה שעלי לעשות כך וכך אני _____.

לא הייתי צריכה הרבה זמן מחשבה כמו שלפעמים אני צריכה, ומילאתי 4 שורות. 4 שורות, בכל אחת מטרה אחת, שכל אחת מהן, כשאצליח ליישם אותה, תהיה בעיטה כזו שתטיס אותי קדימה. רחוק מאד. בדיוק למקומות שאני רוצה להגיע ובשלב הזה של חיי אין לי כח לעשות את הדרך אליהם.

כשאצליח, לא ביום, גם לא בשנה, זה יהיה, אולי, שווה את העוול שנעשה לי. לראות את ההחלטה גרם לי רגע לייאוש, אבל ב-4 שורות האלה יש אופק, גם אם זה ידרוש ממני שוב להתאמץ באופן לא שפוי. ובאמת שאני עייפה ממאמצים לא שפויים. הבכי שעמד לפרוץ ממני כל אותו הזמן, נרגע.

מצאתי את עצמי נושמת.

אין פה צדק, הגינות, אמת או יושר. יש פה 100% עוולה שהוכחתי אותה ושהיא כתובה שחור על גבי לבן, אבל לא מגיע לי לאבד את הראש או את הלב או את שניהם ואז להיענש כפול. אני מחוייבת לעצמי.

לילדים שלי, שצריכים אמא שפווה, שלא תפרק את הזעם על אבא שלהם – עליהם. ללקוחות שלי, שאני מהווה מודל והשראה עבורם, לא כי יש לי הכל ואני מעלה סרטונים מהאיים הקנריים באמצע חופשה שגרתית, אלא דווקא כי אין לי הכל, אין לי הרבה, ובכל זאת, אני מצליחה להרגיש רוב הזמן טוב, ובעיקר, מתמודדת.

נופלת אבל תמיד קמה.

מה קמה? מזנקת על 2 רגליים.

לפגישת הטיפול נכנסתי אחרת.

כמובן שהנושא איתו הגעתי הוסב והכאב על ההחלטה ועוד כמה עניינים שקרו - עלה. נתתי

Like

Comment

להם מקום גם אם זה אומר שהלך האיפור.
 אבל זה היה ממקום אחר.
 מותר לחוות כאב. רובינו חיים איתו באופן קבוע רק במינונים שונים, ובאזורים אחרים בגוף,
 בחוץ ובפנים.
 אסור לחוות זעם.
 כלומר, מותר, בטח שמותר, יחד עם זה, חובה להשתלט עליו לפני שהוא יכלה כל טיפת
 אנושיות, מקצועיות, מוסריות. אני חייבת להיות במצב שאני מנהלת אותו ולא הוא מנהל
 אותי.
 והצלחתי.
 פגישת הטיפול לא קידמה אותי ברמה הפרקטית לשומקום, מה שהיה צפוי.
 יצאתי אל הקליניקה. שלי.
 עדיין מנשנשת את האייס, שכבר היה נוזלי לחלוטין.
 צריכים לקרוא לו עירוני נוזלים, כי בזכותו אני מכניסה לגוף נוזל שהוא לא נס על חלב (לא
 שיש באייס-קפה משהו בריא, אבל לפחות יש בו גם מים).
 הגעתי לקליניקה כמה דקות לפני הזוג שאמור להגיע.
 התארגנתי. נשמתי. מחקתי כל בדל של איפור מרוח.
 ולא נגעתי בדפים עם ההחלטה.
 אסור לי להסתכל בהם כרגע. אסור!
 הם נכנסו.
 זוג במשבר משמעותי.
 לא יודעת כמה הם יצליחו להתגייס לתהליך.
 הייתי כנה, כתמיד, הנחתי את הדעה המקצועית על השולחן ואיפשרתי להם לבחור: להילחם
 על הזוגיות או לוותר.
 הם בחרו להילחם.
 ב 18:30 טסתי מהקליניקה הביתה.
 אחיין אהוב כבר חיכה לי. הוא גם הכניס את המשלוח השבועי שחיכה לי מאחורי הדלת.
 הוא הפתיע אותי ובא לסדר משהו שביקשתי, ובד"כ לוקח לו חודשים עד שהוא מגיע, והיום,
 איזה פלא, הוא הגיע מאתמול להיום.
 הוא כמובן טיפל כמה שאני צריכה הכי טוב שהוא יודע, והוא יודע.
 דקות ספורות לאחר מכן, הבנות חזרו מאבא שלהן.
 דסי טסה לכיוונו ודרשה שירים אותה עד התקרה כמו הפעם האחרונה שהוא היה אצלנו,
 לפני חצי שנה.
 לאה ומלי כרכרו סביבו.
 בזכותו דסי הסכימה להתקלח צ'יק צ'אק.
 הבית היה רגוע ושמח. שילוב די נדיר בבית שלי.
 עכשיו כבר לילה.

Like

Comment

כולם ישנים.
 אני ואלוקים וההחלטה שמחכה בתיק שלי – ערים. ערניים למהפך שההחלטה הזו תדרוש.
 אני עוד מקווה שהיא תתהפך, לטובה.
 אני מבטיחה לעשות כל מה שאני יכולה כדי שזה יקרה, לצאת ידי חובת השתדלות.
 יחד עם זה מקווה, שהכאפה שחטפתי, והנסיון שעמדתי בו היום (נסיון? נסיונות!) יסייעו
 לי להגשים את אותן 4 שורות, שהיו צריכות דחיפה, ואולי, למרות שזה הולך להיות קשוח
 אימים, ההחלטה הזו תיכנס לאחד הפוסטים של "תראו איך רע הופך לטוב".
 ככה זה כשיש לך עסק בשם "סוויטש".
 זה מחייב.

Like

Comment

אוי ה' יעזור
 אני כבר לא מבינה את העולם הזה.
 מתפללת איתך שהקב"ה יהפוך הכל לטובה
 יש עניין כזה.
 אני מחבקת אותך חזק חזק.

גם כשאת כועסת, את מחזקת. לומדת ממך כל הרבה, בכתוב, ובין השורות.
 חיבוק ואייס קפה וירטואלי (:

וואהו את השראה
 אני גם עוברת תקופה לא קלה בכלל ואני קוראת את מה שאת כותבת
 וזה נתן לי מעט כוח
 מאחלת לך שממש ממחר תתחילי לראות את החסד והרחמים בעניין
 תודה על המילים המחזקות

כתבת מזהים
 ונהדר שהעלת על הכתב את ריגשותייך הסוערים זה מתבקש כשמקבלים החל-
 טות מגבוה על החיים האישיים שלך
 כואב מאודדדדד
 מה לעשות גם בית הדין נמצא בעולם השקר עולם האמת הוא לגמרי במקום אחר
 והאמת, רוצים בעולם השקר להתמודד עם השקרים הכי טוב שניתן.....
 וכניראה שניתן בכל מיני וריאציות עוקפות....

לא משנה מה אני עוברת בחיים שלי, כמה ואיך, אני יודעת שבמקביל, יש חיים חדשים שמתחילים: בהתלהבות, בשמחה, בהתאהבות. בחודש האחרון, בכל שבוע, התחתנה או התארסה עוד לקוחה. לכל אחת סיפור משלה על למה זה לא קרה קודם. אך אחת מהן לא האמינה שהיא תצליח לרצות מישהו באמת, "שידלקו לי פנסים בעיניים", כמו שהגדירה מישהי, ועם כולן בררתי, רגע לפני, האם באמת באמת הוא האדם שהיא חיכתה לו. וארבעתן ענו: כן. ככה זה בעולם. פעם את למעלה, פעם למטה, פעם בצד הנותן, פעם בצד המקבל. ויש לי סוד בשבילכם: לפעמים זה גם וגם - למטה בתחום ספציפי בחיים שלך, ולמעלה בתחום אחר. נותנת איקס במקום אחד ומקבלת זד ממקום אחר. משחק של איזונים. ככה, שלא יהיה משעמם.

Like

Comment

כל כך נכון....

הלוואי שהחיים של כולנו לא יהיו משעממים רק בקטעים טובים... בלי מידי הרבה 'תיקונים' בעולם הזה

החיים לא משעממים לרגע, בורא עולם דואג להעסיק אותנו בלהציל נפשות ואותנו

יש את הימים האלו שאני מחליטה שזהו, עד כאן.
 התקשרתי לפלאפון והוזלתי כמעט 30 ש"ח לחודש.
 התקשרתי לבזק והוזלתי 40 ש"ח לחודש.
 נהייתי עשירה, כי חסכתי 70 ש"ח בחודש, שזה לשנה כ-800 ש"ח.
 עכשיו תוהה איפה לבזבז את זה :

Like

Comment

תלכי גם על החשמל בכלל תעופי...

יכולה לעזור לך לבזבז.....

כל הכבוד!
 אבל למה לבזבז?
 הוראת קבע לחיסכון מנייתי של 70 שקל בחודש, עוד 15 שנים יש לך כ-22 אלף
 (חלק מההוצאות
 לחתונה של אחת הבנות?)
 תגדילי ל-100 בחודש, כבר תגיעי ליותר מ-30 אלף.

יש לי חברה
 יוצאות הרבה ביחד, שתינו עם שטר של 100 שח.
 תמיד אומרת לי. תסבירי לי איך את חוזרת עם ארנק מלא, ואני חצי. הוצאתי מהתיק
 את הבקבוק מים קרים שלי, את חב' המסטיק או השוקולד. שאלתי כמה רוגעלך ובו-
 רקעס קנתה. ואני חיכתי בחוץ כי הבאתי איתי חטיף. הוצאתי את הרב קו. ושאלתי
 כמה ניקבה היום? וכמה הלכה?
 יש מושג של כסף קטן שהופך לכסף גדול.
 לא מדברת על כאלה שיש באפשרותם לחיות ולהנות
 אלא על עמך מבינינו

אחד הדברים שלימדתי את עצמי עם החיים זה להפסיק לתקן את העולם. לפעמים אני מצליחה ולפעמים לא. כלומר, אני אף פעם לא מצליחה לתקן את העולם, אבל לפעמים אני מצליחה להפסיק לנסות אלא להתמקד רק במה שאני צריכה לתקן. הילדים שלי כבר יודעים שאני מאלו שאם הנהג לא יפתח למישהי או מישהו את הדלת כשהוא עדיין בתחנה – אני אצעק.

ואם הוא לא עצר בתחנה ופתח דלתות למישהו או מישהי בתוך האוטובוס, או סגר מהר מידי את הדלת לפני שהספיקו לרדת וסרב לפתוח שוב – אני אדרוש שהוא יעצור ובסוף לא תיהיה לו ברירה וזה מה שהוא יעשה.

ואם נהג ברכב צופר לאישה מבוגרת שבקושי מצליחה ללכת כשהיא חוצה מעבר חציה והוא בינתיים מפסיד את הירוק – אני אעמוד מולו ולא אתן לו לזוז עד שהאישה תשלים את החציה בביטחה, גם אם יש לו מספיק מרחב "לעקוף אותה", כל פעם מול ילד אחר שלי. כל הנ"ל קרו רק בשבועיים האחרונים, וזה אפילו לא רבע מהדברים שאני נלחמת בהם ביום-יום.

נכון, לא שיניתי את העולם, אבל האישה המבוגרת חצתה את הכביש בלי דפיקות לב שאולי מישהו ידרוס אותה, רק משום שמישהי עצרה את התנועה בגופה – בשבילה. זה שווה משהו.

וכל מיני אנשים שהנהג לא עצר להם – זכו לעלות/לרדת, ולהגיע מהר יותר לאן שהם צריכים. זה גם שווה משהו.

וכל אלו שמצליחים לעלות לרכבת הקלה כשאני תופסת את הדלתות בשבילם, אפילו שהם זרים, ואפילו שלעולם לא נפגש שוב. גם זה שווה משהו.

נו, אני הבת של אבא שלי. לוחם צדק שנאבק בכל גרגיר של אי צדק, עוולה, עיוות, חוסר רגישות לאחר ועוד. יחד עם כל מה שכתבתי למעלה, אני היום, למשל, לא מתערבת בשיחות של אחרים. נכון שמגיע לי כל הכבוד? מה זה אומר?

שנניח ומישהי ברכבת הקלה מתעצבנת על מישהי אחרת ומחליפה איתה איזה משפט או שניים לא מכבדים, אני אצבט את עצמי ואסתום, כי מי אני שאתערב. רק כשזה ממש מתדרדר – אנסה לפשר ביניהן.

היום, כשחיכיתי בתחנה של הרכבת הקלה, עמדו 3 נערים, אחד מהם בוודאות מוחלטת לא הגיע לגיל 18, ועישנו סיגריה. נשבעת שעצרתי את עצמי מלהגיד לו משהו. שוב, מי אני בכלל שאני מרשה לעצמי להתערב? זה לא בא לי בקלות, ה"לא להתערב" הזה, אבל אני יותר מיומנת. אני ממש מלמדת את עצמי להתאפק ולסתום.

Like

Comment

על פי המראה שלהם, הם היו נראים כמו נערי הגבעות. אני עמדתי לתומי על יד הספסל, מניחה את התיק הכבד עליו ומחכה לרכבת. אישה בשנות ה-70 התקרבה לתחנה. מיד הרמתי את התיק כדי שתראה שיש לה מקום (הנערים עמדו בסמוך לספסל והסתירו את רובו). היא התיישבה בכבודות. ואז:

"שטן. שטן. הם השטן של הדת", היא אומרת כשהיא עוד מתנשפת מהמאמץ של ההליכה. חשבתי שאני לא שומעת טוב, אבל היא גם לא דיברה עם אף אחד אז זה בסדר שאני לא שומעת.

אבל אז היא פונה אליהם, 3 נערים שעומדים ומזכרים בסבכה שלהם. "אתם השטן של הדת!" את זה שמעתי.

הם הפסיקו לדבר והסתכלו אליה. היה נראה שהם לא מבינים מה היא רוצה. "כן, אתם, נוער הגבעות. שטן של הדת אתם. מה לעזאזל צריך אתכם, אתם בכלל לא צריכים להיות פה..."

התקוממתי. רציתי להגיד לה כמה דברים, ואף אחד מהם לא ישמח אותה. החלטתי לשתוק אבל הרגשתי שנכנסתי לדריכות.

לפי שפת הגוף שלהם, הם תהו איך להגיב והחליטו להמשיך לדבר כאילו כלום, כלומר, נואו קומנט.

"את רואה? הם השטן של הדת" היא מסכלת לכיוון שלי. אני מסתכלת לידי, אני האישה היחידה הקרובה אליה, כל השאר עמדו בסמוך לרציף. אוקי. אם היא דיברה אלי, עכשיו אני לא מתכוונת לשתוק.

"למה את אומרת ככה? את לא חייבת לאהוב אותם, אבל להגיד על יהודי שהוא שטן? לא מקבלת את מה שאת אומרת, על אף יהודי!" עניתי לה. לא בכעס ולא בעצבים אלא בטון רגוע, מה שממש לא מאפיין אותי מחוץ לקליניקה.

הם השתתקו והסתכלו לכיווני, מבט שנע בין תודה-רבה-לך לבין מה-נסגר-עם-האישה-הזו. החזרתי להם מבט, בתקווה שהם הבינו את מה שלא אמרתי. שהם לא שטן, גם אם הם לא מושלמים. כמוני, בערך.

"הם כן. הם השטן של הדת" היא המשיכה.

"הם לא. וזה לא בסדר שאת מדברת ככה על יהודי" חזרתי גם אני על המנטרה שלי. אם כבר, אז כבר.

הם ואני החלפנו מבטים. דיברתי במקומם, בשבילם. בשביל כל יהודי בעולם שהשתייכותו או לבושו או דרכו לא מתאימה למישהו, ושבגלל זה הוא מקבל איזה תואר מפרגן ומחמיא כמו "שטן".

רציתי להגיד לה שהשתעממתי מהביטוי המוזר הזה אבל היה לי משהו חשוב יותר לומר לה: "ואת יודעת מה? צר לי לשמוע שאישה בגיל שלך מדברת ככה על יהודי".

Like

Comment

היא השתתקה רגע. נראה שהיא לא אישה שרגילה שעונים לה. הרכבת הגיעה.

בד"כ אני מחייכת לאנשים שאני מדברת איתם ברחוב, אלא אם זה נהג עצבני או משהו-כזה, אבל לא חיכיתי לתגובה ופניתי אל הרכבת. גם שלושת "השטן של הדת" עשו כמוני. "סליחה, אדוני. אולי אני יכול לעזור לך? אני רואה שאתה סוחר שקיות כבודות", אני שומעת קול קרוב.

סובבתי את הראש, וראיתי את אחד מהשטנים המתוקים האלה פונה לאדם חצי-מבוגר ומציע לו עזרה, ותוך כדי מושיט יד ולוקח ממנו את הסלים מיד אחת, ושטן מתוק אחר לוקח את הסלים מהיד השניה, והם מלווים אותו לתוך הרכבת. היה עומס בדלת שלהם, אז הלכתי לדלת אחרת ופספסתי לשמוע את השיח שהתפתח בין היהודי החצי-מבוגר לשלושת השטנים היהודיים, שאני, באופן אישי, הייתי מאד גאה בהם באותו הרגע.

עדיף שטן יהודי אחד שעוזר לשני, מ'לא-שטנית-יהודיה' ששונאת את אחיה.
#השלום_בתוכנו_תלוי_רק_בנו

Like

Comment

אני גם לא מהמתערבים רק כשאין ברירה רק שאני ממש רואה ומרגישה שנעשתה כאן עוולה ולא הבנות אומרות שאני עושה להן בושות ואני אומרת שבמקום שאין איש חייבים להשתדל להיות בן אדם. יכולים להסתדר בלעדיי תודה על השיתוף שלך

במקרים כאלה ודומים זה פשוט מתבקש, גם אם אני לא טיפוס של לדבר עם אנשים סתם כך ברחוב. זה ממש מתקשר לי לפוסט שהעלתה רק לפני מספר שעות מישהי בקבוצת נשים, שבלי שום קשר לנושא שנדון בו - היא טרחה מאוד לציין שמושא הסיפור היה ממגזר מסוים והגדילה עוד ותיארה את התנהגותו ויחסיו עם בני משפחתו. היא ממש לא אהבה את התגובות שלי ושל עוד כמה ופשוט סגרה אותו לתגובות, במקום לעשות את הדבר הנכון ולתקן את הצריך תיקון. אז לתקן עולם כנראה לא נצליח בגלגול הזה, אבל אולי והלואי נצליח להזכיר לעצמנו שר"ה מתקרב ומה שמתבקש הוא למצוא נקודות זכות לעם ישראל

כל הכבוד לך. הלוואי ולי היה את האומץ הזה. בעלי הוא כזה- אני מכנה אותו בצחוק "השריף של העיירה" עצוב לי במיוחד הדברים שהאשה אמרה, נוער הגבעות זה נוער כל כך טוב ואידיאלסטי, איך אפשר לראות אותם בצורה שלילית?

טעים וטוב

אני לא מעולפת על המטבח.
מכינה אוכל די פשוט.
אם אני 'מתפרעת' - זה בעוגות ומנות אחרונות, וגם שם, אני צריכה סיבה טובה להיכנס למטבח, כמו...
כמו חגים.
במיני מגזין זה אשתדל להביא מידי שבוע מתכון מהטבח הפרטי שלי.
מבטיחה שכל המתכונים יהיו פשוטים וקלים להכנה גם למומחיות לפישולים עם 2 ידיים שמאליות.
אני אוהבת שמחמיאים לי כשהאוכל הצליח, אך לא מוכנה להתאמץ מידי בשביל זה.
אז אם את כמוני - הרווחת.

את הגלידה הזו ראיתי לפני כשבועיים, כשאחת מהחברות לצוות במכללה, שביקשה להישאר בעילום שם, הראתה לי את המנה האחרונה שהוגשה בשמחה משפחתית והוכנה על ידי אחת מבנות המשפחה.
התעלפתי!

מהגאונות, מההברקה, מהיצירתיות ומהפשטות.
ביקשתי רשות - וקיבלתי, כולל להפיץ את הרעיון לכל נשות ישראל.
שימי לב, מוגש כאן מתכון פשוט וקל למוס ביתי.
אפשר להמיר אותו בכל מוס שאת אוהבת להכין, ורק להשתמש ברעיון המתוק.
אני חשבת גם על האפשרויות הבאות:
- להקפיא בתוך הגלילית מוס בצבע נוסף, וכך יתקבלו 3 צבעים במנה.
- למלא את הגליליות בעדשים, סוכריות קטנות או הפתעה אחרת, וכשחותכים - היא מתגלה.

או להזליף סירופ כל שהוא "דרך" הגלילית בהגשה (שוקולד, מייפל, פירות יער, דבש וכו')

מתכוונת להכין אותה בעצמי (למרות שכרגע יש במקפיא 4 סוגי מנות אחרונות לחג)
לבראות!

גלידה מרשימה

3 תבניות אינגליש, קופסא של גלילות ו - 2 צבעים של גלידה (לא חובה)

חום:

להקציף:

6 חלבונים (אפשר גם ביצים שלמות)

1/2 כוס סוכר

להקציף בנפרד:

ריץ' קטן עם 1/4 או 1/3 כוס סוכר

להוסיף:

4 כפות אינסטנט פודינג שוקולד (עדיף שוקולד בלגי)

מאחדים את הקערות .

מרפדים את התבנית בשקית הקפאה (מקל על השליפה בזמן החיתוך)

שופכים את הגלידה לתבנית

מניחים 5 גלילות ו"מטביעים" אותן כך שחצי ישקע בשכבה החומה וחצי בשכבה הלבנה.

5 גלילות נכנסות בדיוק לאורך התבנית.

לבן:

כמו החום רק עם אינסטנט וניל.

להוסיף:

פקאנים מסוכרים גרוסים ומייפל.

על מנת לשדרג את מנהרות החמאס - מוסיפים מקלות שוקולד:

מכניסים שוקולד מריר לשקית זילוף

משרים במים רותחים למס' דקות

חותכים את קצה שקית הזילוף

מזליפים על שקית ניילון רצועות

מקפואים

מילים של כוח

לֹא מִשְׁנָה
כִּמָּה אֶת נֹפֶלֶת
אֵלָא
כִּמָּה אֶת קָמָה

אלסה גבריאלי

לראות טוב

יהודי את פעם
לא תקוע

להשפיע טוב

כבר לא ערירים

בפעם הראשונה שעלינו להר המנוחות, זה היה בסיום השבעה. לקח זמן עד שמצאנו את הבית החדש של אבא שלי, בחלקה יחסית חדשה עמוק עמוק בהר המנוחות.

מהחניה ועד לקברו של אבא שלי, שנמצא בשורה האחרונה של החלקה, עברנו על פני אי אלו מצבות, וגילינו שעל אחת מהן כתוב, שהנפטר לא זכה לזרע של קיימא והוא ערירי, ומי שיכול לעצור ולהגיד עבורו פרק תהילים, יעמוד לו לזכות.

מיד נעמדתי, הרמתי אבן, הנחתי על קברו והתפללתי לעילוי נשמתו.

מתברר שהניה, אחותי הבכורה, כבר שמה לב, וכל מי שהגיע מבני המשפחה, ומדובר בעשרות אנשים, שמע אותה קוראת אליו, מצביעה על הקבר ומבקשת שיעצרו רגע ויעשו משהו לזכותו.

בפעם השניה כשהגענו, ביום השלושים, כבר מצאנו עוד מצבות של נפטרים, עליהן היה כתוב שהם לא זכו שיהיה מישהו שיעשה משהו טוב עבורם.

אני נעמדתי ליד כל אחד מהם והתפללתי.

אבל הניה, אחותי, גם עמדה והתפללה, וגם צילמה אותם אחד-אחד ואמרה לי: "אני מתכוונת לעשות משהו עם זה".

וכשהיא מתכוונת, תהיו בטוחים שהיא גם תעשה.

אני לא מנויה על עיתון משפחה ולא היה לי מושג שהיא אמרה ועשתה. עד שקיבלתי את המייל הבא, שמועתק בשלמותו:

"ראשית, אני חייבת לומר לך שאני נהנית מאוד מהתוכן שלך. האותנטיות שלך, הכנות והיכולת להעביר מסרים בצורה חדה אך גם עם סימן שאלה בסוף... קונה אותי תמיד. תודה!

ושנית, לגבי אחותך, הניה, שאת כותבת עליה ברמזים או שלא, מדי פעם:

(הערה שלי: אני לא כותבת עליה ברמזים. אני כותבת עליה במפורש. **אין בעולם אחות כזו**, אפילו שהיא גם יודעת לעצבן:).

במהלך החודש היא פרסמה בטורה ב'בתוך המשפחה' שמות של יהודים צדיקים, שגילתה אותם שוכנים בחלקה של אביך, שלא זכו להשאיר בעולם זש"ק, כדי שנוכל אנחנו להתפלל לעילוי נשמתם. אני, כמו רבות, התרגשתי מאוד מהחשיבה מעבר.

כבר בתחילת השבוע, קמה יוזמה, ומשהי פרסמה את שמותם בקבוצות השונות. מפה לשם, נפתחה קבוצת אקסל שהיעד שלה הוא להגיע ל – 1,000 מעשים טובים, אמירת פרק תהילים ועוד, בשבילם. חסד של אמת - על אמת.

דבורי, אני חושבת שיש בידיים שלך כוח ענק. את יודעת את זה, בטוח (: אם מתאים לך על גבי הפלטפורמה הזו להעלות את הקובץ - יהיה זה לזכותך ולזכות כל עמ"י.

זכי למצוות, שבת שלום!

תמר

שלחתי להניה את המייל והיא התקשרה אלי, בוכה מהתרגשות, ואמרה: "תראי איך ממשהו קטן נהיה משהו כל כך גדול. רק שתדעי, שגם חנה אפיק, העורכת של 'בתוך המשפחה' התגייסה עבור אותם יהודים שלא זכו לדור המשך, ומעתה בכל שבוע יעלה שם של יהודי כזה, כדי שכל אחד ואחת יוכלו לעשות משהו עבורו".

עכשיו אני התרגשתי, וכמו על אוטומט אמרתי: "שיהיה לעילוי נשמת אבא".

"ברור" ענתה הניה.

וברור שאני משתפת איתכן את הפרוייקט!

אני רק חושבת איזו זכות יש להניה על המעשה הקטן שלה, שהיה בו נטו חשיבה על אנשים שהיא לא מכירה ושלעולם לא יחזירו לה דבר בתמורה. סתם, כי איכפת לה. לזה קוראים חסד של אמת.

תודה להניה, תודה לתמר, ותודה על כל הנשים היקרות שעוקבות וקוראות כל שבוע, שבזכותן אני בטוחה שהפרוייקט המדהים הזה יעוף ויגיע לעוד כל כך הרבה נשים ויגדיל את הטוב בתוכנו! כל אחת **שליחה** לטוב **בשניה** של השקעה.

אז הנה הלינק לקובץ המשותף.

לחצי כאן והצטרפי!

ושיהיה לזכות כל מי שתורמת רגע משלה עבור יהודים שהיא לא מכירה, ולעילוי נשמת אבי היקר, שבוודאי היה מתרגש גם הוא, משה יהודא בן טוביה.

כמובן שכדאי ומומלץ לשתף את הקובץ כך שעוד ועוד אנשים ונשים יקטפו מצוות, לשנה טובה באמת.

**יש לך תוכן מקצועי?
מוצר שמתאים לנשים?
שירות רלוונטי?
מוזמנת ליצור קשר לקבלת פרטים:
magazinon@walla.com
052-7604943**

מגזינן זה ניתן בחינם ובאהבה
ניתן להדפיס ולהעביר הלאה
אם את רוצה להמשיך לקבל מגזינן זה מדי שבוע,
כתבי אליי למייל:
magazinon@walla.com

תודה רבה לצוות משרדית
דבורי, לאה וחגית

כל הטוב שיושפע בעקבות פוסט זה יהיו לעילוי נשמת אבי מורי
משה יהודא בן טוביה ז"ל